

LBRIS

We know

SEBASTIAN STĂNCULESCU

INIȚIEREA

**Tratat de dezvoltare personală
și evoluție spirituală**

Editura Arcana
Timișoara, 2025

CUVÂNT ÎNAINTE	3
INTRODUCERE.....	7
PARTEA I. OCCULTATIO: AUTOCUNOAȘTEREA..	11
Conștiența de zi și conștiențele modificate	15
Clasificarea conștienței	18
Procese psihice fundamentale	21
Procese cognitive	22
Gradul de utilizare a proceselor cerebrale și conștiența	24
Percepție, reprezentare, noțiune, gând	27
Percepția	27
Reprezentarea.....	29
Noțiunea.....	31
Gândul.....	34
Funcțiile de bază ale activității cognitive.....	37
Procese afective și conștiența.....	42
Gradul de utilizare a proceselor afective.....	43
Senzație, emoție, sentiment.....	44
Senzația	46
Emoția	47
Dispoziția bazală.....	48
Sentimentul.....	50
Funcțiile de bază ale proceselor afective	51
Procese de voință în conștiența omului.....	55
Gradul de utilizare a proceselor de voință și energia psihică.....	57
Instinct, impuls, perseverență, consecvență	61
Instinct	62

Impuls.....	64
Consecvența	66
Perseverența	68
Funcțiile de bază ale proceselor volitive.....	70
Cele trei procese psihice în armonie.....	71
Relaționarea ca instrument fundamental în autocunoaștere	77
Familia de sânge în dezvoltarea personală.....	80
Tiparele relaționale în raport cu stabilirea autorității	81
A fi copil – a fi părinte.....	83
Autocunoașterea în viața de cuplu	85
Echilibrul și emoțiile	87
Rolurile intimității și autocunoașterea în cuplu.....	88
Rolul copiilor în autocunoașterea părinților	92
Prietenii treptelor dezvoltării.....	94
PARTEA A II-A. DESCENSUS AD INFEROS: DEZVOLTAREA PERSONALĂ	97
Păzitorul lumii de dincolo	102
Pragul lumii noastre și Păzitorul lumii întunecate.....	105
Pragul lumii divine și Păzitorul Raiului.....	107
Subconștiența și subconștientul individual	110
Procesele subconștiente fundamentale	112
Procesele cognitive subconștiente și antrenarea lor.....	115
Vocea strămoșilor	116
Vocile istoriei personale.....	117
Copilul mic interior	119
Copilul mediu interior.....	120

Preadolescentul sau copilul mare interior	122
Adolescentul interior	123
Vocile zeilor.....	124
Vocile demonilor interiori	125
Vocile falșilor zei.....	131
Procesele afective subconștiente și antrenarea lor.....	134
Tărâmul fricii și al agresivității	136
Cucerirea tărâmului dorinței și al dependenței	142
Cucerirea tărâmului nevoii de control și manipulare	145
Cucerirea tărâmului ne iubirii, al invizibilității și al urii.....	150
Cucerirea tărâmului comunicării și al neînțelegerii.....	153
Cucerirea tărâmului superiorității și al înțelepciunii închipuite.....	156
Cucerirea tărâmului credinței și al sacrificiului.....	159
Procesele de voință subconștiente și antrenarea lor.....	163
Distrugătorul și cultivarea consecvenței.....	165
Nimicitorul și cheile perseverenței.....	168
Conștiența în imagini și limbajul subconștientului.....	174
Procesele integrării Umbrei.....	177
Cunoașterea Umbrelor.....	179
Recunoașterea Umbrelor	180
Stăpânirea Umbrelor	181
Îmblânzirea Umbrelor	182
Vindecarea sau integrarea Umbrelor	182

PARTEA A III-A. EPIPHANIA: DEZVOLTAREA SPIRITUALĂ	187
Paradisul interior	188
Inconștiența și inconștientul individual	190
Inconștient individual și inconștient colectiv	191
Marele Prag divin: Memoria cosmică și accesarea inconștientului colectiv.....	194
Arhetipurile axei verticale: Tatăl Ceresc și Mama	197
Arhetipurile spațiale ale sferelor lumilor	201
Arhetipurile orizontale ale voinței universale	204
 PARTEA A IV-A. EROUL SOLAR ȘI CREAȚIA NOULUI PARADIS	207
Extensia eului de la centru spre periferie	209
Moralitatea inconștientului colectiv și moralitatea rațională	212
Integrarea noilor capacități și dezvoltarea modestiei	213
Nașterea Eroului Solar în mitologiile lumii și în ezoterism	215
Dezvoltarea supraconștiențelor sau a super-puterilor inițiatice.....	219
Supraconștiențele imaginative.....	223
Supraconștiențele auditiv-inspirative.....	226
Supraconștiențele gnoseologice (cognitiv-intuitive)	227
 PARTEA A V-A. EVOLUTIO MALENS. ERORI ALE INIȚIERII EȘUATE	231
Modificările vieții intrapsihice.....	232
 EPILOG	237
 BIBLIOGRAFIE RECOMANDATĂ	239

PARTEA I. OCCULTATIO: AUTOCUNOAȘTEREA

A te cunoaște pe tine însuși înseamnă a descoperi atâtea tainele lumii tale interioare, cât și efectele pe care le produci în viața celor pe care îi întâlnești în fiecare călătorie a vieții, în fiecare zi.

Omul modern cunoaște mult mai puține lucruri despre sine decât strămoșii lui, pentru că lumea modernă este construită pe mai multe erori de logică și coerență în gândire, influențate de filosofii umaniste ale secolului XX. Criminali în serie sunt scuzați de judecători și de publicul credul astăzi în numele empatiei față de traumele lor din copilărie, iar sub pretextul unui temperament diferit sau a așa-zisului stres, omul modern găsește că i se cuvine să se poarte urât cu cei din jurul lui și că i-ar trebui acceptat comportamentul datorită unei scuze psihologice. Aceste erori specifice unei epoci în care ne-am obișnuit să credem că totul ar fi relativ - pentru că propriile simpatii, antipatii sau propriul confort pot modela realitatea după cum ne convine - sunt cel mai mare dușman al dezvoltării și evoluției.

Evoluția nu este posibilă în absența autoreglării și adaptării continue. În natură, precum și în psihicul uman, evoluția presupune o presiune constructivă care conduce la dezvoltarea de noi abilități. Iar această dezvoltare nouă este dependentă de autocorecție, de prelucrarea eșecurilor și a suferinței, de modelarea părților distructive sau netransformate ale oricărei ființe pentru a putea optimiza, metamorfoza sau crește din toate punctele de vedere posibile.

A nu trăi în realitate, ci într-o interpretare convenabilă asupra realității îi menține pe cei mai mulți dintre noi în domeniul iluziilor, iar obișnuința de a filosofa și de a găsi scuze intelectuale pentru eșecurile noastre personale sau morale întretin involuția, blocând dezvoltarea omului.

Onestitatea, sinceritatea și autenticitatea sunt pașii cei mai importanți de la care trebuie să pornească orice drum real de dezvoltare personală. Autocunoașterea nu este nimic altceva decât o coborâre atentă și profundă în straturile ființei umane pentru a cunoaște procesele, fiziologia și interacțiunile noastre cu lumea din exterior.

Pentru a cunoaște natura umană pură și modul în care propria natură individuală s-a transformat în urma parcurgerii drumului propriei biografii, avem nevoie să ne luăm un timp îndelungat în care să cercetăm, să analizăm și să descoperim modul nostru real de a fi, temperamentul, personalitatea, traumele, valorile, principiile sau idealurile care constituie ființa noastră întreagă. Nu cărțile, nu cursurile, nu terapiile, și nici rugăciunile, niciuna dintre acestea nu va înlocui procesul de autocunoaștere, ci doar timpul pe care noi ni-l luăm pentru noi înșine, în tăcere și în liniște a gândurilor, cu așezare și răbdare, pentru a ne descoperi pe noi, la nivelul cel mai profund accesibil.

Această izolare a discipolului dezvoltării personale este primul și cel mai important pas al evoluției, pentru că timpul de reflexie, de autoanaliză, de rememorare a unor evenimente și de autoobservare vor reprezenta fundamentul unei vieți interioare mai profunde, peste ani.

👤 Cei mai mulți oameni ai prezentului nu pot sta singuri cu ei înșiși nici măcar o oră pe zi, având nevoie să își ascundă tumultul interior prin activități, gălăgie, muzică, filme sau prin compania altora. Odată ce decidem să ne dezvoltăm

și să evoluăm cu adevărat, este important să învățăm să prețuim momentele de solitudine, de tăcere, de liniște, când putem încetini activitatea noastră cotidiană agitată, pentru a extinde conștiința noastră de zi, pentru a dezvolta spațiul lumii interioare tot mai mult.

Psihicul uman nu este capabil să se autoanalizeze în absența creării unei abilități noi de auto-reflexie, de autoobservare, de auto-monitorizare, care va așeza dreptat premisele dezvoltării unor capacități interioare noi. Fiind mereu solicitat de o mulțime de emoții, de impulsuri și de gânduri, psihicul nostru este captiv în procese psihice continue, care ajung, pentru omul cu o dezvoltare personală inferioară, să îi tulbure atât viața de zi, cât și odihna.

Doar în acest spațiu interior eliberat de preaplinul cotidian, de prea multe gânduri amestecate, de prea multe impulsuri, de prea multe emoții, se naște *templul interior* al omului înțelept și bun, al omului evoluat. În trecut, în vechile tradiții misteriale, în vechile școli de dezvoltare spirituală, această cucerire a spațiului interior prin crearea unor momente zilnice de liniște, această dezvoltare a naturii reflexive, se numea *Occultatio*.

Primul pas în dezvoltarea personală este și astăzi *Occultatio*, adică retragerea pentru un anumit timp din fiecare zi din activitatea obișnuită a omului, pentru a crea momente de liniște interioară, de observare atentă a lumii exterioare și de observare conștientă a propriei lumi interioare. Prin orientarea spre sine, atenția omului se îndreaptă spre procesele interioare și spre adâncirea spațiului interior, spre cunoașterea componentelor ființei umane, atât în natura lor superioară, cât și în natura lor netransformată.

Conștiința de sine este limitată pentru omul primitiv, astfel că, datorită unei conștiințe diminuate, posibilitatea experiențelor sale este limitată. Datorită acestei limitări, timpul este perceput diferit, încât un om cu o dezvoltare inferioară va avea impresia că zilele trec mai repede, că săptămânile se succed rapid, că anii se scurg fără sens. Odată cu evoluția personală, se modifică conștiința de sine, producând transformarea modului de percepție asupra experiențelor pe care viața i le poate oferi, dar mai ales asupra simțului timpului.

Cu cât un om se află într-o etapă inferioară a dezvoltării sale, va avea sentimentul că nu are timp pentru nimic și că viața lui obișnuită nu are multe de oferit, cu cât evoluția atinge niveluri mai înalte, omul constată că recâștigă bucurii și profunzimi ale experiențelor pe care nici nu le putea bănuși înainte, iar timpul în sine devine pentru acesta tot mai cuprinzător. Oricine a parcurs deja pași în evoluția personală știe că în momentele de conștiință extinsă, mai multe evenimente și mai multe trăiri par să poată fi cuprinse într-un interval mai scurt de timp. Timpul „devine” mai blând și mai plin pentru omul evoluat, oferindu-i acestuia spațiu pentru mai multe trăiri, pentru mai multă cunoaștere, pentru mai multe activități.

Suportul vieții interioare și exterioare a omului este conștiința. Natura nu îi oferă omului conștiința de sine, ci doar mecanismele psihice de supraviețuire, despre care vom discuta în amănunt în capitolele următoare. Conștiința este produsul evoluției individuale, ea deschizând accesul nu doar la misterele vieții și ale cunoașterii, ci mai ales la modul de a trăi experiențele vieții în sine.

Pentru a înțelege ce este conștiința în mod profund, trebuie să definim înainte modul de funcționare a acesteia, fără de care rămânem niște profani în cunoașterea psihologiei și fiziologiei ființei umane. Omul a fost înzestrat de natură cu un sistem neuronal complex, care poartă moștenirea stadiilor de evoluție anterioară a Pământului. În milioane de ani, sistemul nervos a evoluat, dezvoltând multiple componente, care pot susține astăzi procese psihice complexe, pe care cei mai mulți indivizi nici nu le pot accesa. Natura a transmis omului un sistem neuronal superdezvoltat, pe care acesta îl poate utiliza doar în mod parțial, în conformitate cu abilitățile sale de a-l folosi. Asemenea miilor de semințe aparent risipite în fiecare an de fiecare copac, mii de trasee neuronale neutilizate complet sunt prezente în structurile sistemului nostru nervos. Capacitățile acestui sistem neuronal natural sunt multiple, dar abilitățile de a le utiliza sunt limitate de evoluția individuală a fiecăruia.

Sistemul nervos al *homo sapiens*, al omului modern, susține trei tipuri de procese interdependente, desfășurate în regiuni specifice ale psihicului, pe care omenirea le cunoaște, de mii de ani, drept cele trei lumi descrise în limbaj imaginativ de miturile și legendele fundamentale ale celor mai importante forme de spiritualitate. Paradisul și infernul, care cuprind la mijloc lumea noastră, Pământul, sunt metaforele cele mai profunde ale funcționalității și stratificării psihicului uman.

Cea mai veche componentă a sistemului nervos, care reprezintă componenta naturală pură a ființei umane, este reprezentată de sistemul nervos autonom, sistemul vegetativ, care asigură minunea vieții prin cele mai fascinante procese de vindecare, de regenerare, de autoreglare, care susțin viața omului. Funcțiile tuturor organelor presupun sute de procese de adaptare continuă care reglează temperatura, locomoția,

digestia, imunitatea ș.a., reprezentând minunea naturii interioare a ființei umane, darul divin al vieții, Paradisul interior. În psihologia modernă se vorbește despre structurile inconștienței, ale palierului inconștient al psihicului uman, asociat celor mai vechi structuri neuronale, autonome, care mențin adaptabilitatea și supraviețuirea speciei. Paradisul interior este inconștientul omului.

A doua componentă a sistemului nostru neuronal este reprezentată de structurile noi care susțin reactivitatea noastră la lumea exterioară și la propriile trăiri prin mecanismele de afectivitate care permit prelucrarea stimulilor din exterior și relaționarea noastră cu lumea înconjurătoare. În medicina premodernă această componentă poartă deseori denumirea de „creierul animal” sau „creierul reptilian”, fiind localizat aproximativ la nivelul trunchiului cerebral, al cerebelului și al mezencefalului (cu punctul central de activitate, amigdala), cu componente funcționale plasate mai mult în emisfera cerebrală dreaptă. Aceste structuri neuronale cuprind tărâmul întunecat din basme și legende, spațiul unde sunt localizate procesele emoțional-afective de reactivitate la mediu, locul unde omul poate suferi, poate experimenta dorul, furia, respingerea, dezamăgirea, durerea sau singurătatea. Acest tărâm întunecat nu este decât componenta subconștientă a psihicului uman, pe care știința modernă o descrie drept subconștiență. Infernul este subconștientul încărcat cu frustrările, frământările, durerea, neputința sau dezamăgirea omului.

Ultima componentă neuronală dezvoltată de om este o achiziție complet nouă, neocortexul, baza proceselor cognitive superioare, a cunoașterii, a limbajului complex, a inteligenței, a înțelepciunii și a rațiunii umane. Știm deja, în lumea modernă, că majoritatea oamenilor utilizează sub 10% din capacitatea lor cerebrală, pentru că nu au abilitățile